

*Krvavý
Fasmin*

Leandra Sold

Leandra Sold

KRVAVÝ JASMÍN

Děkuji všem, kteří mě povzbudili, když jsem byla přesvědčená, že už to dál nevede.

Děkuji své rodině za trpělivost a pochopení. Především manželovi děkuji za to, že mě zastoupil, když hrozilo, že děti umřou hladu.

Obrovské poděkování patří Zuzi Maat za krásnou obálku, ale především za první kritiku.

Děkuji také svojí bývalé kolegyni Marušce za potřebný nadhled a vtip, bez kterého bych příběh nikdy nedokončila.

Prostě děkuji VÁM VŠEM, kteří jste si našli čas přečíst první dva díly knihy. Snad Vás třetí pokračování nezklame.

*Nemohu dýchat!
Mé hrdlo se svírá.*

Potím se.

Vzdaluji se.

Bojím se bez tebe.

Úzkost!

Jako bych zemřela.

*Mé tělo je prázdné,
srdce nařiká a pláče.*

V duchu zní znova a znova ta kouzelná slova.

Slova, jež říkáš, pokaždý před tím, než usínáš.

Pojď ke mně.

A já stále říkám „To nejde“.

Chci se otočit.

Chci se k tobě přitulit.

Chci za tebou a zapomenout na všechno, co je ještě přede mnou.

Anna Dominika Vintrová

Prolog

Květen 1945, Berlín

Tiše se kradla dlouhou chodbou pryč z krytu. Jak se blížila k východu, slyšela lidské hlasy a hluk ulic. To se padlé město probouzí zpět k životu. Zkousla si rty a přidala do kroku. Jen, aby ji tu nenašli, šeptala si pro sebe. Srdce jí strachy bušilo jako splašené. Nesmí ho ohrozit!

Za posledním rohem chodby ji však čekalo nepříjemné překvapení v podobě samotného Pána osobně. Málem upadla, když ho spatřila. Stál tam jako by nic, opíral se o schody, které byly jedinou cestou ven, a jedl červené jablko.

„Copak? Už máte dost?“ zeptal se mezi sousty a s chutí okusoval zbylou dužninu z ohryzku.

„Prosím?“ zamrká překvapeně a zbledne.

Nakloní se k ní dost blízko na to, aby cítila jeho dech na bílém hrdle.

„Vím přesně, s KÝM jsi tam byla a taky CO jste dělali.“ Zašeptá jí do ucha mlaskavě. Vyděšeně zalapá po dechu.

Jak je to možné? Byla přece tak opatrná.

Odstoupí, odhodí ohryzek kamsi za ni do temné chodby a ukáže jí záda, aby dal jasně najevo kde je její místo.

„Teď bych měl tvému miláčkovi utrhat křídla a poslat ho přesně tam, kam si zaslouží. Do Pekla.“ zasyčí.

„Ne!“ zaječí a padne před ním na kolena. „Prosím! Udělám cokoliv.“ Pán se k ní otočí opět čelem a tváří se znuděně. „Opravdu COKOLIV?“ ušklíbne se a přivře safírově modré oči do tenkých zdířek.

Ona horlivě přikyvuje. „Jen mu neubližuj.“

Vychytrale se usměje a poškrábe se na bradě. „Slibuješ mi tady právě teď, že až přijdu a budu požadovat COKOLIV, bez řečí mi to dáš?“

Pokaždé, když to slovo řekne tím svým zvláštním důrazným způsobem, přejede jí mráz po zádech, ale nemá na výběr. Nic a nikdo na světě pro ni neznamená a nebude znamenat tolik co on. Její Michael.

Několik vteřin před ním jen tiše klečí, oči sklopené k zemi a zvažuje všechny možnosti. Má jen dvě, vydat Michaela na pospas Peklu nebo uzavřít dohodu. Ani jedna se jí nezamlouvá.

Vzhlédne k němu. To je signál, na který čekal. Skloní se a podá jí ruku. A ona přijímá v domnění, že jí chce jen pomoci vstát.

Je to tak snadné, jako vzít dítěti lízátko, pomyslí si Pán, a ještě na vteřinu ovládne smích, který už mu skoro bublá v hrdle. Pevně sevře její dlaň a zcela vážně pronese: „Ujednáno.“

Když Lillith pochopí, co právě slíbila a otevře ústa k protestu, zbývá po něm v chodbě už jen ozvěna jeho zlověstného smíchu. Je pryč.

Kapitola 1: Přízrak dob minulých

*Pod víčkem tvým řas ve stíně,
kde spí tvá duše v hlubině;
a po zdech, po parketách skrádá
se stín, jak přelud stoupá a padá.*

Edgar Allan Poe

17. duben 2015, New York

Zpočátku jsem jen plakala. Dny i noci mi splývaly dohromady. Čas jako by neexistoval. Bylo jen to naprosté prázdno ve mně. Poslední nač si pamatuju, než jsem upadla do tohoto podivného kómatu, který se spíš podobá hibernaci, byl rozhovor s Danielem a jeho vyčítavý hnědý pohled, než jsem si sbalila všechny věci a odešla k matce. Nemusela jsem jí nic vysvětlovat. Na nic se neptala. Jen si ode mě vzala kufr, usadila mě na gauči ve svém novém bytě, který byl nedaleko Danielova, a uvařila mi teplé kakao. Trpělivě u mě sedávala a hladila mě po vlasech, dokud jsem se neproštkala k spánku, který spíš připomínal bezvědomí, tedy v tom lepším případě. V tom horším se mi zdálo o něm. Pořád se ve vzpomínkách vracím k tomu poslednímu společnému dni, který tak slibně začal a

skončil tím pro mě nejméně očekávaným způsobem. Mým odchodem.

O několik dní dříve...

Omráčeně se nořím do nitra tmavé místnosti, osvětlené výhradně plápolavými plamínky nesčetného množství svíček. Hledám na stěně u dveří vypínač, ale žádný tu není.

Pokoj je výrazně menší než ostatní v našem bytě a jako jediný nemá žádná okna. Což je zvláštní. Stěny jsou od podlahy až ke stropu potaženy červeným sametem a uprostřed té podivné výzdoby stojí na malém stupínku ženský portrét v životní velikosti.

Nejistě k němu dojdu a nevěřicně zírám na tu důvěrně známou tvář, kterou vídám každé ráno v zrcadle.

Dokonce poznávám i zelené dobové šaty, které jsem měla v Shadows Creek na oslavách Dne nezávislosti.

Šaty, které mi Daniel sehnal na poslední chvíli, protože na ty původní mi převrhl maso a grilovací omáčku.

Zvědavě se skloním, když si všimnu, že u nohou obrazu je kromě planoucích svíček a orchidejí ještě kniha.

Zdá se dost stará.

Opatrně ji otevřu.

„Krásě náleží krása“ je zdobně napsáno hned na první straně, inkoust je černý a zdá se starý nejméně několik desítek let.

Otočím list, abych zjistila, že se jedná o první vydání Emmy od Jane Austenové.

Ach!

K čemu to všechno má?

Vždyť víš! Zašeptá temně moje podvědomí a já prudce zavrtím hlavou ve snaze ho ignorovat.

Ještě něco tam leží.

Pod květem jedné z orchidejí se zaleskne zlatý, umělecky zdobený prsten, posázený kolem dokola diamanty. Váhavě ho беру mezi prsty a snažím se přečíst rytinu umístěnou na jeho vnitřním obvodu.

Daniel 17. dubna 1815

Přestávám dýchat.

Ozve se zvonivý zvuk, jak mi zlatý šperk vypadne z třesoucích se prstů a kutálí se po dřevěné podlaze, stejně jako slané slzy po mých bledých tvářích. Srdce se mi svírá v bolestivé křeči a oči mám rozšířené hrůzou z náhlého prozření.

On si nechce vzít mě.

On se chce oženit s ní!

Jako ve snách se vymotám z místnosti a dobelhám se na gauč v obýváku.

Copak nemám právo aspoň na trochu skutečného štěstí?

Mlčky zírám na černou televizní obrazovku před sebou a čekám na jeho návrat.

Co mu řeknu? A co on řekne mě?

Ty dohady mě zničí!

Zaslechnu dveře od výtahu a prudce otáčím hlavu jejich směrem.

Konečně!

Do pokoje vchází rozjařený Daniel a sklání se, aby mě políbil. Ucuknu.

„Děje se něco?“ zamračí se nechápavě.

„A mám ti odpovědět já nebo ona?“ vykřiknu a napřáhnu ruku k té temné místnosti s obrazem. Původně jsem sice chtěla říct něco úplně jiného. Měla jsem v úmyslu podusit ho ve vlastní šťávě, zatímco já na něj budu s ledovým klidem shlížet a on mi bude klečat u nohou a prosit mě o odpuštění. Jenže v jeho přítomnosti moje sebeovládání vždycky tak nějak nefungovalo, takže bych svým hysterickým výbuchem neměla být zaskočená. Daniel rozhodně zaskočený je! Uvědomím si s jistým zadostiučiněním, když si všimnu jeho nechápavého výrazu.

„CO?“ řekne zaraženě a prohrábne si rukou tmavé vlasy.

On se ještě ptá? Cítím, jak se bolest, která mě před několika hodinami tvrdě zasáhla přímo do srdce, pomalu mění, v cosi, co mě skoro dusí. Uvědomím si, že na něj mám vztek.

Ne!

Já ho nenávidím! Nenávidím ho za to, jak si se mnou hrál. Jak se mě snažil přesvědčit o tom, že to, co k němu cítím, je láska. Měl to zatraceně dobře promyšlený. Tvářil se jako by ke mně skutečně něco cítil, jako by chtěl mě, přitom se mě celou tu dobu snažil změnit k obrazu svému. Vlastně jejímu. Proto mi přivezl ty šaty, snažil se mě donutit jít na Duke... teprve teď to do sebe všechno dokonale zapadá.

„TA! Ta tvoje vysněná princezna, kterou uctíváš jako nějakou bohyni. To proto si mě chceš vzít? Protože ti ji připomínám?“ ječím a po tvářích mi proudem tečou slzy vzteku a zmařených nadějí.

„Není to, jak si myslíš, Yasminne. Chtěl jsem to tam do svatby vyklidit, už jsem objednal i stěhováky. Přijdou zítra, chtěl jsem tam zařídit dětský pokoj.“

Užasle na něj zírám.

Dětský pokoj? Tam?

A pro koho jako?

Pro malý Josefínky?

„Teda. Jednou. Ne hned, samozřejmě. Máme spoustu času.“
Koktá, když vidí, jak se zatvářím.

„Tak to je můžeš klidně zase odvolat! Protože my dva, rozhodně žádný dětský pokoj potřebovat nebudeme!“ Zavřísknu, čapnu do ruky první kabelku, kterou cestou v hale potkám a klidím se pryč.

Několik hodin jen naprázdno bloumám ulicemi New Yorku. Mám na sebe trochu vztek, že zase utíkám, ale musela jsem si

všechno promyslet. A tam na mě odevšad číhaly vzpomínky na náš společně strávený čas. Na jeho polibky a doteky. Potřebuju si vyčistit hlavu a uvažovat naprosto střízlivě. Na hrudi mě bolí tak, že mám dojem, jako by mi právě někdo vyrval srdce z hrudi. Ignoruju tu bolest, ten tlak, který způsobuje, že se mi do očí řinou proudy slz a klopýtám rušnou ulicí. Míjím kolemjdoucí, někdo do mě vrazí, k uším mi dolétne jeho chvatná omluva. Ignoruju ho stejně, jako všechny ostatní. Slyším, jak mi v kabelce naléhavě zvoní telefon, a vím, že kdybych se podívala na displej, bylo by tam Danielovo jméno. V hlavě mám tisíc různých důvodů k návratu a jen jeden jediný k tomu, abych odešla. Jenže ten jediný důvod k odchodu je tak zásadní, že bez nejmenších problémů převálcuje všechny důvody k tomu, abych s Danielem zůstala. Ten jediný důvod totiž popírá pravdivost všech ostatních. Všechno, co jsme s Danielem měli, byla jen lež. Jeho zvrhlá hra na lásku. Lásku k dávno mrtvé šlechtičně, s jejíž smrtí se nikdy úplně nevyrovnal. Když se konečně trochu zklidním a podaří se mi racionálně uvažovat, otřu si kapesníkem slzy a vydám se zpátky k našemu, vlastně spíš k jeho bytu.

Sedí na gauči a hlavu si drží v dlaních. Odložím si kabelku s kabátem a sednu si proti němu na konferenční stůl. Zdá se tak zlomený. Vší silou vůle bojuju s touhou pohladit ho po vlasech a zašeptat mu do ucha, že všechno bude zase dobrý, protože vím, že nebude. Přes tohle se přenést nedokážu.

„Danieli?“ oslovím ho tiše, překvapí mě, jak pevně můj hlas zní. Uvnitř mám totiž pocit, že se trhám na kusy.

Vzhledne a naděje v jeho očích mi rve srdce na ještě menší kousky. Neměla bych ho litovat. Lhal mi!

Ublížil mi!

Nemiluje mě!

Snažím se v sobě v duchu vzbudit vztek, ale nijak zvlášť se mi to nedaří. Ještě před chvílí jsem ho byla plná, ale teď je najednou pryč.

„Vrátila ses.“ Vydechne a chce mě vzít za ruku. Ucuknu. Zamračí se a jeho oči získají temný odstín noci.

„Přišla jsem se rozloučit a taky ...“ zarazím se, tentokrát mě hlas zradil. Těžce polknu a pokračuju: „Taky se domluvit, jak to teď s námi bude dál.“

„Udělám cokoliv, abych tě přesvědčil,“ začne naléhavě. Zarazím ho mávnutím pravé ruky a zavrtím hlavou. Mrzí mě, že jsem mu zase dala naději.

„Nemůžeš udělat nic, čím bys moje rozhodnutí změnil.“ Řeknu chladně. Možná až příliš, uvědomím si, když vidím, jak s sebou cukne. Zhluboka se nadechnu. Je to ještě těžší, než jsem si myslela.

„Ale hodně ti dlužím. Zachránil jsi mi život, Danieli, a to ne jednou.“ Všimnu si, že otvírá pusu, chce něco namítat. Zase mávnu rukou. „Nech mě prosím domluvit. Co ti chci říct, není zrovna lehké, ale já prostě nemůžu jinak.“ Přikývne a já si všimnu, jak jeho oči doslova visí na mých ústech.

Odkášlu si a zaváhám. Jak mu mám říct, že už se mě nikdy nesmí dotknout? Že už nebude žádné my a jediný důvod, proč za naším vztahem nechci udělat jednu dlouhou tlustou čáru, je ten, že moc dobře vím, že beze mě, přesněji bez mojí krve, nemá naději na normální život. A já ho pořád miluju. Navzdory tomu, co a ke komu cítí on, nesnesu, aby trpěl. Ale zůstat s ním nemůžu.

„Nevezmu si tě, Danieli. Odstěhuju se k matce a taky se chci vrátit do školy. My dva jsme jako pár skončili.“ oznámím věcně a samotnou mě překvapí, jak snadno mi ta slova splynula ze rtů. Daniel zatne čelist.

„Slíbilas, že mě neopustíš.“

A je to tady. Nějak jsem podvědomě čekala, že přesně tohle řekne. Najednou mám pocit, že to já jsem zradila jeho důvěru, přitom vím, že je to přesně naopak. Na pár vteřin zavřu oči a zkousnu si dolní ret, až ucítím železitou chuť vlastní krve. Nechci ho opouštět, nechci odcházet, ale on ve skutečnosti stojí o to, aby zůstala ona. Ještě před pár měsíci bych se od něj možná nechala přesvědčit, ale teď jsem někdo úplně jiný. Paradoxně právě jeho touha mě změnit se staví jeho plánům do cesty, protože dívka, kterou sem před několika měsíci přivezl, by neváhala obětovat vlastní sebeúctu na oltář lásky. Žena, kterou jsem se po jeho boku stala, takové ponížení nesnese. Navíc, já ho přece nemůžu úplně opustit. Když oči znovu otevřu, Daniel vztekle pochoduje po bytě tam a zpět.

„Neopouštím tě. Pořád tady pro tebe budu, jen...“ zarazím se, nejsem si jistá, jak nazvat svoje nové postavení v našem vztahu. Jsem krmení? Kamarádka? Zaměstnanec...Nevím.

„Jen co, Yasminne? Co se mi to tady snažíš nabídnout?“

„Přátelství?“ vydechnu tiše. „A taky...“ Nedokážu to vyslovit nahlas. Prostě nedokážu!

„Taky, co?“ zamračí se Daniel.

Polknu. V puse mám najednou úplně sucho. „Krmení.“ Řeknu třesoucím se hlasem a dívám se přitom do země. Daniel je v mžiku u mě. Bere mou tvář do dlaní a donutí mě se mu podívat do očí.

„To nemůžeš myslet vážně, Yasminne.“

„Nenechám tě v tom. Nemůžu. Nebýt mě, pořád bys měl Pandoru.“ Namítnu smutně a do očí se mi tlačí slzy.

Daniel prudce odtáhne dlaně od mojí tváře, jako bych byla prašivá a udělá několik kroků vzad. Příštích pár minut, které se mi zdají být jako věčnost, panuje v místnosti naprosté ticho. Potom se můj společník napřímí a já si všimnu, že zatíná ruce v pěst. „Běž.“ Řekne tiše.

Zmateně zamrkám. Čekala jsem, že mě bude přemlouvat, abych zůstala. Že mě bude přesvědčovat o tom, že miluje mě a ne ji. A místo toho...mě posílá pryč?

„Slyšelas? Odejdi. Sbal si věci a už se nevracej. Už tě nikdy. NIKDY nechci vidět!“

Naprázdnno otevřu ústa. Chci protestovat. Vysvětlit mu, že nemůžu jen tak zmizet z jeho života, ale pak si všimnu toho pohledu. Je tvrdý, plný vzteku a nenávisti. Není v něm ani špetka po tom vřelém citu, který jsem tam v posledních měsících tak často vídala. Přesně takhle se na mě díval tehdy v Shadows, když mě našel na pláži s Aidanem. Sklopím zrak k zemi a jdu si do svého pokoje sbalit věci. Ještě, že si matka našla nedávno v New Yorku byt a nemusím za ní do hotelu. Nemohla bych si ho dovolit. Předpokládám totiž, že jsem právě přišla i o jediný zdroj příjmů. O práci v Blackthorne trading. Samotnou mě překvapí, jak střízlivě najednou dokážu uvažovat. Zamračím se. Přijdu si najednou bezcitná a zlá. Jak se můžu zabývat takovou banalitou, jakou jsou peníze? Přece jsem právě ztratila svou životní lásku!

Když odcházím, Daniel už v obývacím pokoji není. Snažím se nemyslet na to, kde je a jak se cítí. Stisknu tlačítko výtahu, ale ještě před tím, než se otevřou dveře, položím zavazadla na zem. V kuchyni utrhnu kousek papíru a napíšu mu vzkaz.

Až bude třeba, zavolej mi! Nesnesu, abys trpěl. Vím, že bez mojí krve nemůžeš důstojně žít. Prosím, zahod' tu falešnou hrdost a najdi si mě. Budu čekat. Budu tady pro tebe. Vždycky. Slibuju. Yas.

Kapitola 2: Zlomená

*Nebudu se jako malá,
vyděšená myška bát.
Místo strachu budu radši
do všech stran jako lev rvát.
ze seriálu Grimm*

18. duben 2015, New York

Nezavolał. Už je to víc než tři týdny a on se neozval. Včera jsme se měli brát. Každý den přemýšlím, jak je možné, že jsem si ničeho nevšimla, že mi to nedošlo dřív, ale v hloubi duše dobře vím, že jsem to prostě vidět nechtěla. Matka se mě marně snaží přinutit, abych vyšla ven z jejího bytu. Nechci nikam chodit, nejradši bych zavřela oči a už se neprobudila. Když jsem si ani ne před rokem myslela, že jsem ztratila Aidana, cítila jsem se příšerně, ale to jsem ještě netušila, co mi osud přichystá. Nejhorší na celé věci byla jeho zrada, možná bych se snáz vyrovnala s jeho smrtí než s tím, že jeho láska je jen

přetvářka. Už nedokážu ani plakat. Všechny slzy jsem dávno vyplýtvala.

Lillith mě uložila do hostinského pokoje, který je stejně jako celý byt zařízen ve francouzském stylu provence. Všude je bílý rustikální nábytek a textilie se vzorem levandule. Kdykoliv se nadechnu, mám pocit, že vůně té fialové uklidňující bylinky nikdy nevyčichne. Musí mít její sušené svazky schované po celém bytě, jinak si to nedovedu vysvětlit. Stejně jako každý den se i dnes jen neochotně vyhrabu z kované bílé postele, zaliju si cornflakey mlékem a s miskou a lžící se zanořím zpátky do fialových peřin. Pomalu chroupu snídani, když se ozve nezvyklý zvuk domovního zvonku. Slyším, jak Lillith cosi říká do interkomu a potom mačká bzučák. Srdce mi poskočí. Daniel! Určitě ho fakt, že bychom se dnes brali, zasáhl stejně jako mě a musí mě vidět, uvažuju. V tom si uvědomím, že jsem se už týden nesprchovala. Chvatně vstávám a přehrabuju se v kufru, který jsem si sem sebou přinesla. Bleskově ze sebe stáhnu bavlněné modré pyžamo s ovečkami a soukám se do černých riflí a bílé propínací košile. Umaštěné vlasy stáhnu do ohonu a štípnu se do obou tváří. Na chodbě se ozývá zvuk odemykaného zámku. Nastražím uši a poslouchám.

„Dobrý den, vy musíte být její matka.“ Ozve se z chodby mně důvěrně známý dívčí hlas.

„Lillith, prosím.“ Požádá matka a jen si domýšlím, že se na návštěvu srdečně usmívá. Kdo by se na ni taky neusmíval. S Diane

to ani jinak nejde. Její vřelý a upřímný úsměv je totiž nakažlivý. Jen doufám, že mě nepřišla přesvědčovat, abych se k Danielovi vrátila.

„Kde je?“ Ptá se moje nejlepší a jediná přítelkyně starostlivě. Ušklíbnu se a bojuju s přílivem zklamání nad tím, že Daniel nepřišel. Ozve se krátké zaklepání. Beru za kliku a otevřu, abych se obratem přesvědčila o tom, že nějaké slzy mi přece jen zbyly. Ve chvíli kdy spatřím Dianin soucitný výraz a upřímné pomněnkové oči, v podstatě se jí vrhnu do náruče a promáčím jí rameno slzami.

Když konečně přestanu vzlykat, hlasitě se vysmrkám a Diane se uchechtne. Tázavě k ní vzhlednu.

„Nemyslela bych, že někdo jako ty, dokáže vydat takový zvuk.“ Pokrčí omluvně rameny. A já ani nevím proč, ale vyprsknu smíchy. Dianiny rty se roztáhnou do širokého úsměvu, pohladí mě po paži.

„Díky, že jsi přijela.“ Vydechnu.

Zavrtí hlavou. „Neděkuj. Neměla bych klid, kdybych se sama nepřesvědčila, že jsi v pořádku. Navíc jsem s cestou sem počítala, měla jsem ti jít za svědka, pamatuješ?“

Zmínka o svatbě mi zase vžene do očí slzy.

„Oh, promiň. Neuvědomila jsem si ... Mrzí mě to. Prosím, Yas, už neplač.“ Vyhrkne chvatně. Zavrtím hlavou a prudce zamrkám, abych rozehnala slzy.

„To nic. Musím si jen zvyknout.“

Diane se usměje. „Přišla jsem tě vytáhnout ven mezi lidi.“